



קָבֵץ

# תּוֹךְ הַנַּחַל

דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאוֹת,  
מְעוֹרָרִים מְעִירִים וּמְחַזְּקִים,  
אֲשֶׁר מִתּוֹךְ הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה נוֹבְעִים,  
לְהַחְיֹת נֶפֶשׁ כָּל חַי וּמְשֹׁם וְשִׁקּוֹן הַעֲדָרִים,  
לְהַתְחַזֵּק בַּעֲבוּדַת הַבוֹרָא בְּכָל דְּרָגָה שְׂיִחְיִי נִמְצָאִים

\*

אֲשֶׁר נִאֶמְרוּ בְּרַבִּים בְּמַהֲלָךְ סְעוּדוֹת שַׁבַּת שֶׁל

**פְּרִשְׁת לךָ לךָ**

בְּשִׁנַּת תַּשְׁס"ז

\*

**עַל יְדֵי מֶרֶן מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א**

יָצָא לְאוֹר לְקִרְאֵת שַׁבַּת פְּרִשְׁת לךָ לךָ תַּשְׁע"ג

עַל יְדֵי תַלְמִידֵי מִתִּיבְתָא הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ

הַסִּידֵי בְּרַמְסֶלֶב

עִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכְב"א

## פְּרִשְׁת לֶךְ לֶךְ

### לֵיל שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרִשְׁת לֶךְ לֶךְ ה'תשס"ז

בְּלֵיל שַׁבַּת קֹדֶשׁ, בְּסֵעוּדָה רֵאשׁוֹנָה, דִּבֶּר מוֹהֲרָא"ש נ"י דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד, עַל פִּי הַפְּסוּק "וַיִּשְׁמַע אַבְרָהָם כִּי נִשְׁכַּח אַחִיו" וְגו', עֵינַי שָׁם.

פָּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, כְּתִיב בְּפִרְשֵׁי הַשְּׁבוּעַ (יד, יד): וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁכַּח אַחִיו וַיֵּרַק אֶת חֲנִיכָיו יְלִידֵי בֵיתוֹ שְׂמוּנָה עֶשֶׂר וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף עַד דָּן, וַיֵּשׁ לֹאמַר שְׁמַרְמוֹז בְּפִסּוּק זֶה, הַתְּחִיזוּת גְּדוּלָּה לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאִיךָ לְקָרֵב רְחוּקִים לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי הִנֵּה זֶהוּ עֵקֶר הַתְּכֵלִית, שְׁיִזְכֶּה הָאָדָם לְהֵאִיר עַל נַפְשׁוֹ אֶת אֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁכָּל יָמָיו יֵאִירוּ בְּאוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וַיְהִיָּה בְּעֶצְמוֹ כְּמוֹ מַגְדֵּל שֶׁל אֹר, שְׁיֵאִיר לְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ אֶת אֹרוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלִכֵּן הַצְּדִיקִים נִקְרָאִים בְּשֵׁם שְׁמֹשׁ (לְקוּטֵי מוֹהֲרָ"ז חֵלֶק א' סִימָן א') כִּי הֵם מְאִירִים לְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ אֶת אֹר אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ הַשְּׁמֶשׁ שֶׁמְאִיר לְכָל הַבְּרִיּוֹת הַנִּמְצָאִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְזֹאת הִיְתָה מִדְּרַגַּת אַבְרָהָם אֲבִינּוּ, שֶׁעָלָיו נֶאֱמַר (יִשְׁעִיָּה מֵא:): "כִּי הָעִיר מִמְּזֻרַח" וְגו', וְדַרְשׁוּ הַכְּמִינּוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה פְּרָשָׁה ב' סִימָן ג') – זֶה אַבְרָהָם; אֵל תִּקְרִי 'הָעִיר' אֵלָּא 'הָאִיר', עֵינַי שָׁם, כִּי הוּא הָרֵאשׁוֹן

שְׁהָאִיר אֹר אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ בְּכֹל הָעוֹלָם, וְלִכְן בְּכַחוֹ וּבְזוּכּוֹתוֹ הֵיטָה בְּל תִּבְרִיאָה בְּלָהּ, וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ תְּקַדּוּשִׁים (שם פְּרָשָׁה י"ב סוּמָן ט') עַל הַפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית ב') אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם, אֵל תִּקְרִי בְּהִבְרָאָם, אֵלֶּה בְּאַבְרָהָם, כִּי כָּל הָעוֹלָם נִבְרָא בְּשִׁבִיל הַצַּדִּיק שְׁזוּכָה לְהָאִיר אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ בְּכֹל הָעוֹלָם.

וְהִנֵּה עַקֵּר עֲבוֹדַת הַצַּדִּיקִים, לְרִדְף אַחַר הֶרְחוּקִים מִן הַתְּקַדְּשָׁה, וְלִקְרַב אוֹתָם בְּפָנִים, כִּי יוֹדְעִים וּמְכִירִים הֵיטֵב אֵת מַעֲלַת כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וְאִיךְ שֶׁבָּלְנוּ נִקְרָאִים בְּנִים לְמָקוֹם, וּכְמוֹ שֶׁפָּתוּב (דְּבָרִים י"ד) בְּנִים אַתֶּם לַהוֹי"ה אֱלֹקֵיכֶם, וּבְלָנוּ בְּנֵי אָב אֶחָד אֲנַחְנוּ, וְלִכְן עַקֵּר תִּשְׁוֹקְתֶם וּכְסוּפֶם שֶׁל הַצַּדִּיקִים לְהוֹצִיא נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִן הַשִּׁבְיָה שֶׁלָּהֶם בְּיַד הַפְּסָמָה מ"ם, וְלְהַחְזִיר אוֹתָם אֵל גְּבוּלֵי הַתְּקַדְּשָׁה, וְהוּא מְחַנֵּף אוֹתָם בְּלַמּוּדֵי הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וּמְלַמֵּד אוֹתָם עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה, אִיךְ שֶׁעַל יְדֵי תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, שֵׁשִׁיחוּ כָּל לִבָּם בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁימוֹת גְּמוּרָה לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹכּוּ לְנַצַּח כָּל הַמְּלַחְמוֹת שֶׁלָּהֶם, וְהוּא "וַיִּשְׁמַע אֲבָרָם כִּי נִשְׁבָּה אַחִיו", שֶׁאַבְרָהָם אָבִינוּ שָׁמַע שֶׁהָאֲחִים שָׁלוּ, שֶׁהֵם נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשִׁים, נִשְׁבּוּ בְּיַד הַפְּסָמָה מִם וְהִילוּתָיו הַטְּמָאוֹת, "וַיִּרַק אֵת הַנִּיבִיו", שֶׁזָּרַז אֵת עַצְמוֹ עִם עֲבוֹדַת הַחַנּוּף שָׁלוּ, לְחַנּוּף נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּלַמּוּדֵי הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְלִגְלוֹת לָהֶם שֵׁשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כַּחוֹת עֲצוּמִים, לְעַמּוֹד

נגד הפסוק מום וחילותיו הפמאות, "ילידי ביתו", הם התלמידים שאלו, והנפשות שקרב תחת פנפי השכינה, שהם כמו ילדים ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין י"ט): כל המלמד בן חברו תורה, מעלה עליו הכתוב כאלו ילדו, "שמונה עשר ושלוש מאות", הינו מספר שי"ח, המרמז על עבודת התפלה, להשיח ולפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בתמימות ובפשימות גמורה, "וירדף עד דין", שרדף אחר הנשמות שהם מחוץ לגבולי הקדשה, שהם בחינת מחנה דין, שנקרא (במדבר י') מאסף לכל המחנות, שהיה לעמלק בהם שליטה חס ושלום, כי בסוף המחנה היו הנשמות החלושות שהיה הענין פולטם, ובהם היה לעמלק שליטה (במובא בפרוש רש"י דברים כ"ה פסוק י"ח), ועמלק הכנים בהם ספקות ובלבולים, כי עמלק בגימטריא ספ"ק, ודיקא אחר נשמות אלו רדף אברהם אבינו ביותר, לקרב אותם אל השם יתברך, כי זהו עקר שעשועיו יתברך, כשמוקרים תרחוקים אל הקדשה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י'), וכדאיתא בזהר (תרומה קכ"ח). ופאה מאן דרדף בתר היביא, אשרי מי שרדף אחר רשעים, לקרב אותם תחת פנפי השכינה, והיה מזהיר אותם ביותר שיזתרו מאד מן הליצנים שבדור, שמקררים נשמות ישראל מן הקדשה, וכמו שכתוב אצל עמלק (דברים כ"ה), אשר קרד בדרה, כי בן דרדף הליצנים, לקרר האדם מהתלהבותו אל השם יתברך, ואז הוא עלול

לפול ביד הסמוך מים רחמנא ליצלו, ולהגיע לבאר שחת רחמנא ליצלו, וליצנות גרועה כל כך עד שמצינו שלצנים נמשלו לגוים ולאמות העולם, וכמו שכתב רש"י (פראשית י"ז פסוק כ"ג) שאברהם אבינו מל עצמו בעצם היום שבו נצטווה, ולא נתירא "לא מן הגוים ולא מן הליצנים" וכו' עי' שם, כי לץ הוא כמו גוי רחמנא ליצלו, וצריכין להתרחק ממונו בתכלית הרחוק, ולכן הצדיקים מזהירים מאד את כל מקרביהם שיוזהרו מאד מאד מן הליצנים שבדור, ויקבלו עליהם על מלכותו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, וישו שכם אחד לעבדו יתברך באמת, והשם יתברך יזכנו להיות מקרב לצדיקים אמתיים המגלים לנו אמתת מציאותו יתברך, ונזכה לעבדו יתברך באמת ובתמים כל ימי חיינו, עדי נזכה לעלות ולהפיל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.



### סעודה שלישית פרישת לך לך ה'תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעוא דרעוין, דבר מותרא"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ג"ט המדבר מ"היכל הקדש" שבונים הצדיקים, עי' שם. פתח ואמר מותרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר (מותרא"ש נ"י חור בקצור על נקדה אחת שבתורה זו של רבנו ז"ל): **מי שמשתדל תמיד לקרב בני אדם**

לעבודת השם ותפלה, צריך לשמר את עצמו שלא יתאחזו בו הקלפות והרע של אלו בני אדם. כי זה האיש המשתדל לקרב ולעשות נפשות, בבחינת (בראשית יב): "ואת הנפש אשר עשו בחרן", הוא בונה בחינת 'היכל הקדש'. 'קדש', זה בחינת (ישעיה ד): "והגותר בירושלים קדוש יאמר לו", הינו זה שבני אדם נשארים דבוקים ביראה שלמה על ידו. אף על פי שיש במה וכמה שנפלו מקדשם, אף על פי כן מאלו שנשארו ביראה שלם, על ידי זה 'קדוש יאמר לו', וזה בחינת 'קדש'. 'היכל', זה בחינת הכבוד שנתכבוד השם ותפלה. כמוכא בזחר (תרו דף ס"ט). 'כד אתי יתרו, בדין אתיקר שמו דקדשא פריה הוא'. וזה בחינת (תהלים צ"ו): "ספרו בגוים את כבודו", שעל ידי שמקרבים את עצמן לעבודת השם ותפלה אלו רחוקים, זהו כבודו ותפלה שמו. והכבוד זהו בחינת 'היכל', בבחינת (שם כט): "ויבחיכלו כלו אומר כבוד"; עין שם כל זה בדברי רבנו ז"ל.

והסביר מוהר"א ש"נ", כי הנה זהו תדבר חכי גדול, לקרב רחוקים אל השם ותפלה, ולהכניס אותם אל מחנה דקדשה, כי בזה עושה ובורא נפשות ממש, וכמו שכתוב בפרשת השבוע (בראשית י"ב) ואת הנפש אשר עשו בחרן, ואמרו על זה חכמינו הקדושים (בראשית רבה פרשה ל"ט סימן י"ד) וכי אפשר לאדם לברא אפלו יתוש קטן, אלא על

ידי שִׁקְרָב אַתֶּם אֲבָרְהֵם אֶל תַּחַת כַּנְפֵי הַשְּׂכִינָה מַעֲלָה עָלָיו הַפְּתוּב  
כֹּאֲלוֹ עֲשָׂאם, עֵינַי שָׁם, וְזָהוּ עָקֵר תַּעֲנוּגָיו וְשַׁעֲשׂוּעָיו יִתְבַּרְךָ,  
כְּשִׁמְקָרְבִים אֵלָיו שְׂבָחוּיָן, לְכַפְּנִים, וּמוֹדִיעִים אוֹתָם אֶלְקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ,  
אֲבָל אֵלָיו הַעוֹסְקִים בְּקְרוֹב רְחוּקִים צְרִיכִים לְהִזְהַר מְאֹד שֶׁלֹּא יֵאָחֲזוּ  
בָהֶם הָרַע שֶׁל הָאֲנָשִׁים שֶׁהוּא מְקָרֵב, כִּי מִחֲמַת שֶׁהָיוּ רְחוּקִים עַד  
עַכְשָׁיו, וְהָיוּ נֶאֱחָזִים בְּיַד הַקְּלָפוֹת, אֲזַי כְּשֶׁהֵם בָּאִים, עֵדוּן יֵשׁ בָּהֶם  
דַּעוֹת בּוֹזְבוֹת, וּמַדּוֹת מְשַׁחֲתוֹת, וַיֵּשׁ סַבְּנָה שֶׁלֹּא יִשְׁפִיעוּ מִן הָרַע  
שֶׁלָּהֶם עַל מִי שֶׁמְקָרֵב אוֹתָם, וְלִכְּן צָרִיךְ לְסַבֵּב עֲצָמוֹ עִם חוֹמֵה חֲזָקָה  
שֶׁל קִדְשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת "הַיְכָל הַקִּדְשִׁי", וְלִהְיוֹן עַל עֲצָמוֹ מִכָּל הָרַע  
וְהַקְּלָפוֹת שְׂרוּצִים לְהִתְאַחֵזוּ בּוֹ, וְצָרִיכִין לָזֶה כַּח גְּדוֹל מְאֹד, וּכְמוֹ  
שִׁכְתוּב (דִּנְיָא א) וְאֲשֶׁר כַּח בָּהֶם לַעֲמֹד בְּהַיְכָל הַמִּלְאָה, כִּי בְּיָדָיו צָרִיךְ  
שִׁיחִיָּה לָהֶם כַּח גְּדוֹל לַעֲמֹד בְּזֶה שִׁיזְכוּ לְהִיּוֹת בְּהַיְכָלָא דְּמִלְכָא (קוֹמְטִי  
מוֹתְרָן חֶלֶק ב' סִימָן ע"א), וְהַעֲצָה לָזֶה לְהִזְמִין מִלְּאֲכֵי לְבוֹ, שֶׁהוּא עֲנִין  
הַתְּלַחֲבוֹת הַלֵּב, וְהָאֵשׁ הַזֶּה שׁוֹרְפֶת אֶת כָּל הַקְּלָפוֹת, וְאֵינָה מִנְחַת  
אוֹתָם לְגִשְׁתֵּי אֵלָיו כָּלָל.

וּמִכֵּאָר בְּהַמִּשְׁךְ תּוֹרָה זֹאת, שֶׁהַתְּלַחֲבוֹת הַלֵּב שֶׁהוּא אֵשׁ הַקְּדוּשָׁה,  
הַמְּכַלָּה אֶת הַקְּלָפוֹת, נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי בְּחִינַת מְשַׁפֵּט, שֶׁאָדָם שׁוֹפֵט אֶת  
עֲצָמוֹ, וְהַמְשַׁפֵּט מְגַרֵּשׁ אֶת הָרַע מִקְרָבוֹ, וְאֵינוֹ מְנִיחַ אֶת הַקְּלָפוֹת  
לְגִשְׁתֵּי אֵלָיו, עֵינַי שָׁם, וְהַסְּבִיר מוֹתְרָא"ש נ"י, שֶׁזֶהוּ עֲנִין עֲבוֹדַת

התורה והתפלה גם יחד, כי בשאדם שופט את עצמו בתפלה  
 ובהתבודדות בכל יום, ובדק אם כל דרכיו והנהגותיו בשרים  
 והגונים על פי התורה הקדושה, זה שורף את כל הקלפות הרוצים  
 לגשת אליו, ולכן צריך להתמיד מאד בלמוד התורה, ולברר לעצמו  
 את כל החלכות ודיני התורה, כדי שידע איך לשפוט את עצמו,  
 ולישר כל דרכיו על פי דרכי התורה, וכן יש למודים המסגלים  
 להכניע את היצר הרע ולשרף את הרע שבקרבו, כגון למוד  
 משניות, שיש לו פח עצום לגרש ממנו את הרוח שטות, ולהמשיך  
 על עצמו נשמה קדושה וטהורה, כי משנ"ה אותיות נש"מ"ה, והם  
 ששה סדרים, שהוא אות ו', שהוא בצורת מקל המכה ומכניע את  
 היצר הרע לגמרי (קושי מוהר"ן חלק א' סימן א'), ולכן כל מי שרוצה  
 לעסק בקרוב רחוקים, צריך להיות חזק מאד בהתמדת התורה  
 הקדושה, וכן לשפוט את עצמו בכל יום בתפלה ובהתבודדות, אם  
 מתנהג פראוי וכשורה על פי דרכי התורה, ואז בודאי יקבל סיעתא  
 דשמיא מיחדת, להיות נשמר מכל הרע והקלפות של האנשים  
 שרוצה לקרב, ויצליח מאד בהקמת "חיבל הקדש", ולהרחיב גבולו  
 הקדשה בכל העולם, והשם יתברך יזכנו לקרב כל נשמות ישראל  
 אל השם יתברך, ונזכה לקבל פני משיח צדקנו, במהרה בימינו,  
 אמן ואמן.